naplňoval by skutek obžalovaných zločin krádeže podle §§ 171, 174 II, písm. a) tr. z.; v případě opačném šlo by u obžalovaného B., ježto cena koně podle skutkového zjištění rozsudku nepřesahovala 2.000 K, jen o přestupek krádeže podle § 460 tr. z. a u stěžovatele o účastenství na ní podle §§ 5, 460 tr. z.

Již z tohoto důvodu bylo třeba zmateční stížnosti vyhověti. Byl proto rozsudek zrušen, a to pokud jde o spoluobžalovaného B. podle § 290 tr. ř., a ježto se nelze obejíti bez nového hlavního přelíčení, byla věc vrácena soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Rozhodnutí se stalo, pokud jde o obžalovaného A., podle § 5, odst. 1, pokud jde o obžalovaného B., podle § 5, odst. 2 zákona čís. 3/1878 ř. z. (ve znění zákona čís. 56/1935 Sb. z. a n.) v sedění neveřejném.

Čís. 6376.

Veřejná listina neztrácí charakter platné veřejné listiny, uplynula-li doba, pro kterou se v ní dává jisté oprávnění (na př. nositi zbraň) osobě v ní uvedené nebo vůbec jejímu držiteli.

Nepovolil-li nalézací soud podmíněný odklad výkonu trestu s odůvodněním, že je vyloučen podle § 2 zákona o podmíněném odsouzení, nutno výrok ten napadati zmateční stížností (§ 281, čís. 11 tr. ř.), a nikoli odvoláním.

(Rozh. ze dne 13. října 1939, Zm II 170/39.)

Podle zjištění nalézacího soudu konal se dne 16. listopadu 1938 v obvodu obecní honitby v P. kolový hon na zajíce. Při kontrole zbrojního pasu a honebních lístků, prováděné vrchním četnickým strážmistrem Č. a štábním strážmistrem Z., předložil ke kontrole zbrojní pas a honební lístek také obžalovaný H., který se zúčastnil honu jako host. Při prohlídce těchto listin četnictvem bylo zjištěno, že jeho zbrojní pas byl vydán okresním úřadem v K. dne 9. 11. 1936 s platností jednoho roku, t. j. do 8. 11. 1937, že tento zbrojní pas byl prodloužen týmž okresním úřadem dne 16. 11. 1937 o další rok, t. j. do 15. 11. 1938 a že obžalovaný v tomto zbrojním pasu přepsal číslici 1, označující jedenáctý měsíc, na číslici 2, jak u data prodloužení pasu, tak i u data jeho platnosti, takže po tomto zfalšování bylo datum prodloužení dne 16. 12. 1937 s platností do 15. 12. 1938. Dále bylo zjištěno, že honební lístek pro hosty byl vydán okresním úřadem v K. dne 16. 11. 1937 s platností jednoho roku, t. j. ode dne vydání 16. 11. 1937 do 15. 11. 1938 a že na tomto honebním lístku přepsal obžalovaný po třikráte číslici 1, označující jedenáctý měsíc, na číslici 2 tak, že datum vydání lístku bylo 16. 12. 1937 a doba platnosti od 16. 12. 1937 do 15. 12. 1938. Obžalovaný tak učinil, aby se mohl zúčastniti honu.

Proti rozsudku krajského soudu, jímž byl odsouzen pro přestupek falšování veřejné listiny podle § 320, písm. f) tr. z. podal obžalovaný zmateční stížnost, kterou nejvyšší soud zamítl.

Z důvodů:

Veřejná listina neztrácí charakter platné veřejné listiny, uplynula-li doba, pro kterou se v ní dává jisté oprávnění (na př. nositi zbraň, zúčastniti se honů) osobě, v ní uvedené, nebo vůbec jejímu držiteli. Byl-li proto změněn její obsah v části, vyhotovené veřejným úřadem v mezích jeho úředního oprávnění, a byla-li užita podle jejího účelu, třebas po uplynutí oné doby, je tím naplněna skutková podstata falšování ve smyslu zákona, poněvadž i po uplynutí té doby zůstává listina veřejnou listinou, vydanou veřejným úřadem v mezích jeho úředního oprávnění. Je proto bezdůvodná námitka stěžovatelova, vznesená s hlediska § 281, čís. 9, písm. a) tr. ř., že v souzeném případě už nešlo o veřejné listiny, ježto jich bylo užito až dne 16. listopadu 1938, kdežto oprávnění, daná v nich okresním úřadem obžalovanému, zanikla dnem 15. listopadu 1938. Pokud pak stěžovatel v téže námitce poukazuje k tomu, že padělání samo se stalo až 16. listopadu 1938, je tato výtka bezpodstatná, neboť podle toho, co bylo výše uvedeno, je tato okolnost nerozhodná.

V odporu s předpisem § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. je stěžovatelem provedena další námitka, jíž je uplatňován zmatek podle § 281, čís. 9, písm. a) tr. ř., že u obžalovaného není splněna subjektivní stránka přestupku podle § 320, lit. f) tr. z., t. j. úmysl klamati. Zmateční stížnost neopírá své vývody o celý skutkový stav, jak byl zjištěn nalézacím soudem v napadeném rozsudku, a pomíjí zejména zjištění rozsudku, že obžalovaný při rozmluvě s vrchním četnickým strážmistrem Č. před kontrolou průkazů vůbec mu nesdělil, že by průkazy falšoval.

Námitkou, že u obžalovaného není pro jeho dřívější odsouzení vyloučeno podmíněné odsouzení, není provedeno, jak se mylně domnívá stěžovatel, odvolání, nýbrž důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř., ale bezdůvodně.

Obžalovaný byl odsouzen 27. ledna 1932 pro trestné činy, uvedené v §§ 286, písm. f), 283, věta první, 457, 464, písm. a) voj. tr. z. a v § 36 zbroj. pat. k trestu žaláře na tři měsíce a ke ztrátě volebního práva do obcí, a to podmíněně se zkušební lhůtou do 27. ledna 1935. Podle § 2 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. je podmíněné odsouzení vyloučeno, jestliže byl vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců nebo vůbec pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, pokud ovšem neuplynula do spáchání nového činu doba, uvedená v druhém odstavci téhož předpisu, t. j. při přestupcích a přečinech pět let, při zločinech deset let ode dne, kdy trest uložený při dřívějším odsouzení byl vykonán, kdy byl pravoplatně prominut, kdy byl výkon trestu promlčen nebo kdy bylo vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Vzhledem k tomu, že obžalovanému byl při jeho dřívějším odsouzení uložen i trest ztráty volebního práva do obcí, bylo též vysloveno, že aspoň některý z činů, jimiž byl uznán vinným, byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Poněvadž ani od uplynutí uložené mu zkušební lhůty, která končila dnem 27. ledna 1935, neuplynula doba nejen deseti, ale ani pěti let, tím méně ode

dne, kdy snad bylo vysloveno, že se obžalovaný osvědčil, nebo kdy na něm byl vykonán trest, je jasné, že u obžalovaného trvá dosud překážka podmíněného odsouzení. Námitky stěžovatelovy, jimiž se snaží dovoditi, že tu není překážka podmíněného odsouzení uvedená v § 2 cit. zákona, jsou tedy mylné a bezpodstatné.

Čís. 6377.

Do samostatné působnosti obce v Čechách náleží i péče o bezpečnost osob a majetku v celém jejím katastrálním území.

Vrchnostenská povaha obecních zřízenců (strážníků), určených obcí k jejímu výkonu, není závislá na nošení určitého oděvu, ani není omezena na určitou dobu. Obecní strážník je i během obstarávání svých soukromých záležitostí oprávněn i povinen ujmouti se z vlastního popudu bezpečnostní služby, přistihne-li v obvodu obce pachatele při porušování statků, k jichž ochraně je ustanoven (při polním pychu).

(Rozh. ze dne 17. října 1939, Zm I 472/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle § 98, písm. a) tr. z.

Důvody:

Podle zjištění rozsudku přistihl strážník S. dne 13. června 1939 kolem třetí hodiny ranní, když jel za obec V., v níž jest obecním strážníkem, pro vodu pro vlastní potřebu, obžalovanou na poli rolníka T. při páchání polního pychu. Šel proto k obžalované, vysypal z její plachty nažatý jetel a chtěl jí plachtu vzíti, aby měl proti ní důkaz, poněvadž ví, že obžalovaná jinak vše popře. Obžalovaná mu nechtěla plachtu dáti, tahala se s ním o ni asi patnáct až dvacet minut a při tom ho udeřila tvrdým předmětem do levé ruky, takže mu způsobila bolestivou krevní podlitinu na hřbetu ruky. Když strážník S. viděl, že mu obžalovaná po dobrém plachtu nedá, nařízl plachtu na jednom konci nožem a odešel, aby majiteli pole oznámil, že obžalovanou přistihl na jeho jeteli. Obžalovaná S. znala jako obecního strážníka a byla si vědoma, že jí chce zabaviti plachtu, aby měl proti ní důkaz. Z těchto zjištění dospěl nalézací soud k závěru, že obžalovaná úmyslně udeřila strážníka S. do ruky, chtějíc ho tím přinutiti k tomu, aby jí nezabavil plachtu, která měla sloužiti za důkaz proti ní, a nepřiložil ji k udání jako věc doličnou.

Nalézací soud neshledal ve zjištěném skutku obžalované skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. z., — jak se toho domáhala veřejná obžaloba, — s odůvodněním, že strážník S., jsa oblečen v civilní šat a jsa mimo službu, jel pro vodu pro vlastní potřebu, že jako polní hlídač nebyl vzat do přísahy okresním úřadem a tudíž nebyl ve výkonu své